

ДО:
Председателя на Народното Събрание
Президента на Република България
Комисия по правни въпроси
Комисия по жалбите и петициите на гражданите
Комисията по правата на човека и вероизповеданията
Омбудсман
Български Хелзинкски Комитет
Д-р Инго Фридрих, заместник председател на Европейския Парламент
Председател на Комисията по граждански свободи, правосъдие и
вътрешен ред към Европейския парламент
Представителство на Европейската комисия в България
Информационен Офис на Съвета на Европа в България

ВЪЗРАЖЕНИЕ

относно

разпоредбите на текстове от Законопроекта за управление на етажната собственост,
приети от Комисията по правните въпроси за второ гласуване на 17 юли 2008 г.,
Доклад 853-03-60 от 28 юли 2008г.,
относно правомощие на Общото събрание и намеса на непосредствени съседи

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕЗИДЕНТ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ОМБУДСМАН,

На основание на чл. 45 от Конституцията на Република България подаваме настоящото предложение с възражение срещу разпоредбите на следните текстове от Законопроекта за управление на етажната собственост, приети от Комисията по правните въпроси за второ гласуване:

...

„Задължения на собствениците и обитателите
Чл. 6. (1) Собствениците са длъжни да:

...

б. не отглеждат животни в своите самостоятелни обекти без съгласието на непосредствените си съседи, с изключение на такива, които се отглеждат в клетки или аквариуми; „

и

„Правомощия на общото събрание
Чл. 11. (1) Общото събрание:

...

10. приема решения и за:

...

л) даване на съгласие за отглеждане на животни в етажната собственост. „ ...

Предложените текстове от Комисията по чл. 6, ал. 1, т.б и чл. 11, ал. 1, т.10, буква „л” от законопроекта противоречат на правото на Европейския съюз и на редица международни договори. Съгласно **Виенската конвенция за правото на договорите** (ратифицирана с Указ № 503 на Държавния съвет от 12 февруари 1987 г. - ДВ, бр. 14 от 1987 г., влязла в сила за РБ на 21 май 1987 г.), по - специално чл. 26 - *Pacta sunt servanda* - "Всеки действащ договор е задължителен за страните по него и трябва добросъвестно да се изпълнява от тях". Разпоредбата на чл. 27 от същата Конвенция, озаглавен Вътрешното право и зачитането на договорите, стига още по-далеч - "страна по договор не може да се позовава на разпоредбите на своето вътрешно право като оправдание за неизпълняване на договора".

Международните договори и европейските актове, които съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България са ратифицирани, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната. Те имат директно действие и предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. В този смисъл е и **Решение № 7 на Конституционния съд** от 2.07.1992 г. по конституционно дело № 6/1992 г., че нормите от конвенциите се прилагат с предимство пред вътрешното законодателство, ако тези норми са ратифицирани, обнародвани в Държавен вестник и са влезли в сила за Република България.

Разпоредбите за намесата на непосредствените съседи и правомощието на Общото събрание за даване на съгласие за отглеждане на животни в етажната собственост биха били в противоречие освен на международни договори – част от вътрешното ни право, също така и на Конституцията на Република България, на Закона за нормативните актове, на Закона за защита от дискриминация, на Закона за собствеността и на Закона за защита на животните.

Считаме, че отглеждането на домашно животно е човешко право и лична необходимост и като елемент от правото на личен живот, не би следвало това право да бъде ограничавано или поставено в пряка зависимост от други фактори. Грижата за животно у дома е начин на живот, който носи доказани емоционални, здравословни, възпитателни и културни позитиви. Ограничена е свободата на хората да изберат такъв начин на живот.

Обхватът на Законопроекта за управление на етажната собственост е да се уредят трайни обществени отношения между живущите в една етажна собственост. Обикновено, под „живущи” се разбира хората, които са собственици или наематели на даден обект от сградата в режим на етажна собственост и трябва да бъдат техните взаимоотношения. Всякакви други взаимоотношения с други субекти или лица, в частност домашните животни, както и всяко упражняване на права върху движими или недвижими вещи, са предмет на други закони. Поради това, считаме че необосновано би се разширил обхвата и предмета на Законопроекта за управление на етажната собственост, ако се приемат такива разпоредби.

Във връзка с гореизложеното, бихме искали да акцентираме Вашето внимание върху следните аргументи:

Първо, противоречие с **ВСЕОБЩАТА ДЕКЛАРАЦИЯ за правата на човека** (Приета и провъзгласена с резолюция 217 А (III) на Общото събрание на **ООН** от 10.12.1948 г., издадена в сборник от международни документи, 1992г.), **Международния пакт за граждански и политически права** (Приет и открит за подписване, ратификация и присъединяване с резолюция 2200 А (XXI) на Общото събрание на ООН от 16.12.1966 г. Влязъл в сила на 23.03.1976 г. ратифициран с Указ № 1199 от 23.07.1970 г. Обн. ДВ бр. 43 от 28.05.1976 г.) и с **Международния пакт за икономически, социални и културни права** (Приет и открит за подписване, ратификация и присъединяване с резолюция 2200 А XXI на Общото събрание на ООН от 16 декември 1966 г. Влязъл в сила на 03.01.1976 г. Ратифициран с Указ № 1199 на Президиума на Народното събрание от 23.07.1970 г. - ДВ, бр. 60 от 1970 г. В сила за България от 23.03.1976 г. Обн. ДВ бр. 43 от 28.05.1976 г.):

1. Член 1 и член 2 от Всеобщата Декларация за правата на човека предвиждат, че „Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права. Те са надарени с разум и съвест и следва да се отнасят помежду си в дух на братство.

Всеки човек има право на всички права и свободи, провъзгласени в тази Декларация, без никакви различия, основани на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други възгледи, национален или социален произход, материално, обществено или друго положение.”

А член 7 имплицитно прогласява, че „Всички хора са равни пред закона и имат право без каквато и да е дискриминация на еднаква закрила от закона. Всички хора имат право на еднаква защита

срещу каквато и да е дискриминация, нарушаваща тази Декларация, както и срещу всяко подбуждане към дискриминация.”

2. Член 5 от двата Международни пакта предвижда, че

„Не се допуска никакво ограничаване или отнемане на основните права на човека, признати или съществуващи във всяка държава - страна по този пакт, по силата на закони, конвенции, правилници или обичаи под предлог, че този пакт не признава такива права или ги признава в по-малка степен.”

3. Член 17 и Член 26 от Международния пакт за граждански и политически права също имплицитно визират подобна защита при упражняване на правата:

„Член 17

1. Никой не може да бъде обект на своеволно и незаконно вмешателство в личния му живот, семейството му, дома или кореспонденцията му, нито на незаконно накърняване на неговата чест и добро име.

2. Всяко лице има право на законна защита срещу подобно вмешателство или накърняване.”

„Член 26

Всички лица са равни пред закона и имат право, без всякаква дискриминация, на еднаква законна закрила. В това отношение законът трябва да забранява всякаква дискриминация и да осигурява на всички лица еднаква и ефикасна закрила против всякаква дискриминация, основаваща се на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, имотно състояние, рождение или всякакви други признаци.”

Видно от така цитираните текстове, предложените разпоредби от Комисия по правните въпроси относно забрана за отглеждане на животни в частна собственост без съгласие на непосредствените съседи, както и намесата на Общото събрание в личния живот на живущите в етажната собственост, са в ярко противоречие с основни текстове от **Хартата за правата на човека** и **Всеобщата Декларация за правата на човека**.

Второ, предложените правни норми от Законопроекта са в противоречие с основни Европейски актове – с **КОНВЕНЦИЯТА за защита на правата на човека и основните свободи** (Ратифицирана със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г., изм. и доп., с Протокол № 11 от 11.05.1994 г.) и с **Хартата на основните права на Европейския съюз**, от 07 декември 2000 г., адаптирана на 12. 12. 2007 г. в Страсбург, и която ще я замени, считано от датата на влизане в сила на Договора от Лисабон, както и с **ЕВРОПЕЙСКАТА КОНВЕНЦИЯ за защита на животните компаньони**, (ратифицирана със закон, приет от 39-то НС на 15.04.2004 г. - ДВ, бр. 34 от 27.04.2004 г., издадена от Националната ветеринарномедицинска служба, обн., ДВ, бр. 53 от 30.06.2006 г., в сила за Република България от 1.02.2005 г.)

Редица текстове от **Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи**, както и от Протоколите към нея, осигуряват признаване и спазване на правата на човека и на основните свободи, като още в член 1 от Конвенцията е визирано задължение за зачитане правата на човека. Други по – конкретни разпоредби са:

„Член 8

Право на зачитане на личния и семейния живот

1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция.

2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване

на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Член 14

Забрана на дискриминацията

Упражняването на правата и свободите, предвидени в тази конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак.

Член 17

Забрана на злоупотребата с права

Никоя от разпоредбите на тази конвенция не може да се тълкува като предоставяща правото на някоя държава, група или лице да осъществява дейност или актове, имащи за цел потъпкването на правата и свободите, предвидени в тази конвенция, или ограничаването им в по-голяма степен от предвидената в конвенцията.”

Допълнителен протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (Ратифициран със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 1992 г., в сила за Република България от 7 септември 1992 г.)

„Член 1

Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от своята собственост освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.”

Хартата на основните права на Европейския съюз, при съблюдаване на компетенциите и задачите на Съюза, както и принципа на субсидиарност, потвърждава отново правата, които произтичат по-специално от общите за държавите-членки конституционни традиции и международни задължения, както и от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, от приетите от Съюза и от Съвета на Европа социални харти, от практиката на Съда на Европейския съюз и на Европейския съд по правата на човека. Разпоредбите на Хартата доразвиват и съответстват на текстове от Конвенцията. По – конкретно могат да се посочат следните, в колизия с които влизат разпоредбите на чл. 6 и чл. 11 от Законопроекта за управление на етажната собственост:

„Член 3

Право на неприкосновеност на личността

1. Всеки има право на физическа и психическа неприкосновеност.

Член 7

Зачитане на личния и семейния живот

Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения.

Член 17

Право на собственост

1. Всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава.

Член 20

Равенство пред закона

Всички хора са равни пред закона.

Член 21

Недискриминация

1. Забранена е всяка форма на дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични характеристики, език, религия или убеждения, политически или други мнения, принадлежност към национално малцинство, имотно състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация.”

Би следвало да се анализира и **ЕВРОПЕЙСКАТА КОНВЕНЦИЯ за защита на животните компаньони**, в сила за Република България от 2005 г., която е *lex specialis* конвенция в областта на защита на другия субект в конкретния казус - домашните животни. Още в Преамбюла на Конвенцията се предвижда, че:

„Държавите - членки на Съвета на Европа, подписани тук;

Осъзнавайки важността на животното компаньон, допринасящо за качеството на живота и последващата му ценност за обществото;

Осъзнавайки различните условия, които регламентират придобиването, отглеждането, комерсиалното и некомерсиалното развъждане, изоставянето и търговията с животни компаньони;

Осъзнавайки, че животните компаньони не винаги са отглеждани в условия, които са подходящи за тяхното здраве и благосъстояние;

Отбелязвайки, че отношението към животните компаньони е различно навсякъде, понякога поради ограничени познания и осъзнаване;

Имайки предвид, че не само **желателна, но и реалистична цел е единният общ стандарт в отношението и третирането на животните компаньони, изразяващ се в отговорното им стопанисване;**”

По – нататък разпоредби на Конвенцията дефинират „животно компаньон” и изрично визират задължения за държавите-членки, както и за другите субекти – физически и юридически лица, по отглеждане на животните:

„Член 1 - Определения

1. Под "животно компаньон" се разбира всяко животно, отглеждано или с намерения да бъде отглеждано от човека в домашни условия за лично развлечение и компания.

Член 2 - Компетенции и изпълнение

1. Всяка страна трябва да предприеме необходимите стъпки, за да е ефективно приложението на тази конвенция върху:

а) животните компаньони, отглеждани от едно лице или домакинство.

Глава II - Принципи за отглеждане на животни компаньони

Член 3 - Основни принципи за благосъстоянието на животните

1. Никой да не причинява ненужна болка, страдание или стрес на животно компаньон.

2. Никой да не изоставя животно компаньон.”

С тези текстове на Европейската Конвенция биха били в колизия предложените от Правната комисия две разпоредби в Законопроекта за управление на етажната собственост.

Трето, правните норми на чл.6, ал.1, т.6 и на чл.11, ал.1, т.10, буква „л” противоречат и на **върховния закон на Република България – Конституцията**. Още в Глава първа, Основни начала, чл.5, ал.1 предвижда това задължение и невъзможност останалите закони да противоречат на Конституцията. Чл. 6 от Конституцията визира равенство на всички граждани пред закона, без да се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Разпоредбите на чл.6 от основния закон са развити в Закона за защита от дискриминацията (ЗЗД). В чл. 4 от този закон е визирана изрична забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Законодателят освен това определя какво е непряка дискриминация, въвеждайки забраната ѝ, чрез разпоредбата на чл. 4, ал. 3:

„Непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.”

По-нататък, чл.6 от ЗЗД, изрично визира субектите на тази забрана – „Забраната за дискриминация действа спрямо всички при упражняването и защитата на предвидените в Конституцията и законите на Република България права и свободи”.

Ето защо, да допуснем, че ако Народното Събрание приеме на второ гласуване предложените от Комисията текстове, то би настъпил правен хаос – живущите, които отглеждат домашни любимци, ще бъдат поставени в неравностойно положение в сравнение с другите съседи, които нямат такива, защото ще трябва да искат съгласие да упражняват правото си на личен живот, от „непосредствените си съседи”. Това е грубо вмешателство в правото на личен живот и нарушаване на неприкосновеността на частната собственост.

Четвърто, Конституцията на Република България в чл.17, ал.1 предвижда, че, Правото на собственост и на наследяване се гарантира и защитава от закона. Освен това, чл. 17, ал.3 има изричен запис, че Частната собственост е неприкосновена.

Като доразвитие на разпоредбите на основния закон, подобни разпоредби за защита на частната собственост предвижда и Законът за собствеността в чл. 2, ал. 2 - „Всички видове собственост се ползват с еднакви възможности за развитие и закрила”.

В Глава втора от Конституцията на Република България - Основни права и задължения на гражданите, съгласно международното право са предвидени и други права и задължения, някои от които имат отношение към проблемите, които биха възникнали в една етажна собственост:

- чл. 30, ал. 1 „Всеки има право на лична свобода и неприкосновеност”.

- чл. 32, ал. 1 „Личният живот на гражданите е неприкосновен. Всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име”.

- чл. 33, ал. 1 „Жилището е неприкосновено”.

В края на Глава втора Конституцията, в чл. 57 обобщава отношението на държавата и законодателя към правата на гражданите. Изрично е визирано, че Основните права на гражданите са неотменими. Също така, не се допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други.

Чл. 58 е в същата насока – „Гражданите са длъжни да спазват и изпълняват Конституцията и законите. Те са длъжни да зачитат правата и законните интереси на другите”.

С оглед разделение на властите и осигуряване от съответните институции спазването и упражняването на всички тези права от гражданите, Народното Събрание осъществява

законодателната власт и упражнява парламентарен контрол съгласно чл. 62 от Конституцията на Република България. Също така, чл. 86 от Конституцията предвижда, че Народното събрание приема закони, решения, декларации и обръщения. Законите и решенията на Народното събрание са задължителни за всички държавни органи, организациите и гражданите.

Пето, съгласно чл. 15 от **Закона за нормативните актове**, „Нормативният акт трябва да съответствува на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен, ако нормативен акт противоречи на регламент на Европейския съюз, прилага се регламентът”. Следователно, този законопроект, освен на Конституцията, трябва да съответства и на разпоредбите на правото на Европейския съюз и на другите действащи закони.

В конкретния случай, изискването за съгласие на непосредствени съседи относно отглеждане на животни, както и съгласие на Общото събрание в етажната собственост, противоречат на приетия и в сила от 31.01.2008г, съобразен с Европейските норми, **Закон за защита на животните (ЗЗЖ)**. В ЗЗЖ са въведени стриктни разпоредби за собствениците на животни, уреждащи тяхното отглеждане при спазване на изискванията на този закон и на **Закона за ветеринарномедицинската дейност**, както и правата и стриктните задължения на тези собственици, като за неспазването им са предвидени строги административно-наказателни разпоредби. **Освен това, в чл. 35, ал. 3 от ЗЗЖ, има изричен запис относно задълженията на Собствениците на кучета за спазването на реда в етажната собственост - „Собствениците на кучета са длъжни да не нарушават спокойствието и хигиенните условия на членовете на етажната собственост”**. Именно неспазването на това задължение води до съответна глоба, която е завишена за повторно нарушение, ако деянието не съставлява престъпление.

Тоест, вече има закон, в който е въведена забрана за нарушаване на спокойствието и хигиенните условия на членовете на етажната собственост. Ако с друга правна норма, в друг закон, се въведе още една такава забрана и съответна санкция за това, то това също би било нарушаване както на общия правен постулат *non bis in idem* - за едно нарушение следва една санкция, а не в два закона, които са *lex specialis*, да се предвиждат съответно две санкции за едно и също нарушение. В случая, *lex specialis* по отношение на собственици на животни, е ЗЗЖ, който вече е въвел такава забрана, съответна санкция и е в сила от 31 януари 2008г. Изпълнението на този закон, съгласно § 11 от Допълнителните разпоредби на ЗЗЖ, е възложено на министъра на земеделието и продоволствието. Освен това, § 6 предвижда, че „Наредбите по прилагането на закона се издават в 6-месечен срок от влизането му в сила”. Това към настоящия момент - **дата на подаването**, това не е изпълнено и би следвало Министърът на земеделието и продоволствието да предприеме необходимите мерки за издаване на подзаконови нормативни актове, в които детайлно да бъдат регламентирани разпоредбите на закона, включително и такива относно отглеждането на домашни животни в етажната собственост.

Шесто, съгласно чл. 3, ал. 1 от Закона за нормативните актове, „Законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения”. Предложените разпоредби на чл. 6, ал. 1, т.6 и чл. 11, ал. 1, т.10, буква „л” не уреждат трайни обществени отношения, за да бъдат регламентирани със закон. Би следвало това да бъде уредено с подзаконов нормативен акт, а не със закон. В тази насока е и записът на чл. 3, ал. 2 от Закона за нормативните актове – „За уреждане на другите отношения по тази материя законът може да предвиди да се издаде подзаконов акт”.

Столична Община, например, с Наредба е уредила придобиването, притежаването и отглеждането на домашни животни на територията си. Тази Наредба е приета от Столичния Общински Съвет през 2002 г. В нея детайлно са регламентирани условията, при които могат да се отглеждат домашни животни, както и правата и задълженията на собствениците на животни. Освен това, в чл. 4 от Наредбата има изрична забрана за определени места, в които не могат да бъдат отглеждани животни домашни любимци. – това са открити тераси и балкони и в общите

части в сградите в режим на етажна собственост. Това е едно удачно решение на Столична Община за регулиране на отглеждането на домашни животни и по наше мнение този въпрос следва да бъде предмет на Наредба, която да бъде издадена от Министъра на земеделието и продоволствието с оглед разпоредбите на Закона за Защита на Животните, а не предмет на законова регламентация в бъдещия Закон за управление на етажната собственост.

Освен това, в подкрепа на тезата, че това не са трайни обществени отношения, е влизането на България в Европейския съюз от 01 януари 2007г. и осъществяване от гражданите на Република България на едно от **основните права на жителите на ЕС – свободно движение на хора, стоки и капитали**. Към настоящия момент, когато хората вече са много мобилни, понятието „съсед“ търпи непрекъснато развитие, тъй като гражданите вече променят и местоживеенето, и местоработата си, а и дори избират държавата, в която ще живеят.

Седмо, в Законопроекта не са уредени висящите правоотношения относно заварените и живущи вече в сградите в режим на етажна собственост собственици на домашни любимци и техните съседни. Не е предвиден никакъв срок и няма запис дали ще бъдат уредени такива отношения или не. Тази липса на уреждане на висящи правоотношения противоречи на чл. 34 от Указ No 883 за прилагане на Закона за нормативните актове. Чл. 34 предвижда изрично, че с преходни разпоредби се продължава действието на правила, отменени с новия нормативен акт, **или се урежда тяхното прилагане спрямо висящи правоотношения или спрямо юридически факти, които са започнали, но не са завършени при действието на отменения акт**. Следователно, ако евентуално бъдат приети спорните текстове в Пленарна зала на второ гласуване, то би се създавал правен вакуум поради неуредени правоотношения относно заварените собственици с домашни животни. Такива правоотношения би следвало да бъдат регламентирани в преходните и заключителни разпоредби, както и да се предвиди *vocatio legis* – по-дълъг срок за влизане в сила на закона.

Предвид горе изложеното, бихме искали да акцентираме и да ангажираме Вашето внимание, изразявайки нашата позиция, че сме за:

1. Отпадане на разпоредбите по чл. 6, ал. 1, т.6 и чл. 11, ал. 1, т.10, буква „д“ поради несъответствието им с горе цитираните международни и български правни норми.
2. В подзаконов нормативен акт, а не в закон, да бъдат предвидени по-конкретен запис на правила и детайлно разписани задължения за собствениците на животни. Тези задължения да бъдат обвързани със съответната засилена отговорност и по-високи санкции и глоби за собствениците на животни при нарушаването на спокойствието и хигиенните условия на членовете на етажната собственост.
3. Компетентните органи, определени със съответния специален закон – ЗЗЖ и други свързани с него, да изпълняват своите правомощия, визирани в закона и да предприемат реални действия срещу нарушенията.
4. Обмисляне и съответно законодателно предложение относно засилено съдействие от органите на МВР и на Прокуратурата, както и създаване на специализиран орган, наблюдаващ и контролиращ придобиването, притежаването и отглеждането на животни, по аналогия на сходни органи в други държави – зоополития.

С уважение:

Гражданска група „Град за отговорни хора“ с представители:

Надина Тошева

Явор Гечев